

ŠTO MNOGI HRVATI NE ZNAJU JEST: PRVO ORGANIZIRANO HODO AŠ E NA BLEIBURG

31. sije nja 2017.

ŠTO MNOGI HRVATI NE ZNAJU JEST: PRVO ORGANIZIRANO HODO AŠ E NA BLEIBURG.

Donosim ovdje imena onih Hrvata koji su bili prvi i me u prvima u grupi hrvatskih izbjeglica koji su na blagdan Svih sveti 1951. godine, iz Klagenfurta došli na Bleiburško polje položiti vijenac ili vijence i odati po ast hrvatskoj pogubljennoj vojski. Prenosim mnoge podatke iz knjige slovenskog pisca i istraživa a Udbinih zlo ina Romana Ljeljak "UDBA 1".

www.leljak.siroman@leljak.si.

On je taj koji je po etkom 2014. godine pronašao da je slovenska Udba kidnapirala u Salzburgu Hrvata Stjepana Crnogorac 3 srpnja 1972. godine, kao i to da je Udbin agent Milan Dori ubio u velja i 1975. godine Nikolu Martinovi a u Austriji.

NADA U POVRATAK

Skoro više nema Hrvata koji ne bi u kra im crticama znao tragi ni ishod propasti NDH, povla enje hrvatske vojske prema Austriji s namjerom predaje Zapadnim Saveznicima, kako je to bilo dogovoreno (treba pro itati **MEMORANDUM HRVATSKE DRŽAVNE VLADE OD 4 SVIBNJA 1945. KOJEG SU DR. VJEKOSLAV VRAN I I KAPETAN BOJNOG BRODA ANDRIJA VRKLJAN NOSILI SAVEZNI KOJ UPRAVI U ITALIJU...**) putem diplomatskih kanala.

Kako su savezni ke vojske, ponajviše britanske okupacijske vlasti, vra ale Titi razoružanu hrvatsku vojsku i civile koji su se tu nalazili, nastala je velika panika i nesnalaženost me u Hrvatima, kako me u vojskom tako isto i me u civilima. Nekih etrdesetak (40) tisu a Hrvata izbjeglica se sada nalazi u zoni britanske okupacione vlasti u Koruškoj. Najve i logor se nalazio u Klagenfurtu, smješten na podru ju današnjeg stadiona nogometnog kluba Koruška u Klagenfurtu...Lager je zauzimao oko 42.000 kvadratnih metara i sastojao se od 20 stambenih baraka, magazina za potrepštine, kuhinje, kantine za društvene

djelatnosti, ambulante, dvije baraka za pranje rublja, improvizirane crkvene zgrade, skladišta za ogrijev drva, itd. U logoru su bili osigurani hrana i spavanje kao i mogućnost zaposlenja u nekim austrijskim tvrtkama. Međutim, kretanje, pa čak i odlazak na posao, bilo je ograničeno na samo 10 km od lagera, i to uz pisanu dozvolu britanskih okupacionih vlasti.

Ova gore priložena slika je iz 1962.

S lijeva je dr. Drago Zudengo, u sredini general Drinjanin, Vjekoslava Maks Luburi i Živko Vasilj.

U tim i takovim uvjetima svaka aktivnost izbjeglih Hrvata bila je nepoželjna i na sve se na ine pokušavala ugašiti. Britanske okupacione vlasti u Austriji, naime, pokušavale su na sve načine prikriti svoju sramotnu ulogu u izručenju hrvatskih zarobljenika njihovim krvnicima te su Hrvatima zabranjivale svako približavanje Bleiburgu, mjestu početka britanskog sudjelovanja u masovnom zločinu nad hrvatskim narodom.

Većina hrvatskih izbjeglica, kao i dio preživjelih političkih dužnostnika i vojnih časnika NDH, teško se mirila s gubitkom države. Tako je, među ostalim, uz suglasnost Poglavnika NDH dra. Ante Pavelića, osnovano Hrvatski Državni Odbor (HDO) na čelu s dr. Lovrom Sušićem, ministrom gospodarstva u NDH, dr. Matom Frkovićem, ministrom redarstva u NDH, i dr. Mehmedom Mehićem, ministrom socijalne skrbi u NDH. Zadatak HDO-a bio je organizirati gerilski Otpor u Jugoslaviji. Vjerujuć i u skoro vojni sukob između zapadnih zemalja i SSSR-a, započeli su s pripremama za podizanje revolucije u Domovini. Samu akciju operativno je vodio Božidar Kavran, zapovjednik svih dobrovoljačkih postrojbi u vrijeme NDH.

U takovom ozračju stalnog očekivanja skorog povratka u Domovinu, hrvatski prognanici u Koruškoj nisu ozbiljno razmišljali o organiziranju vlastitog društvenog života u zemlji u kojoj su se našli, smatrajuć i tu situaciju privremenom. No, bili su prisiljeni mijenjati svoje ponašanje nakon što je u srpnju 1948. godine

akcija koju je HDO pripremao i izvodio više od dvije godine završila potpunim neuspjehom. Većina sudionika akcije koji su pošli u Jugoslaviju bila je likvidirana, ili već prilikom zarobljavanja ili kasnije osuđena na smrt i justificirana, a tek mali broj onih koji su osuđeni na zatvorske kazne izišao je živ na slobodu. Hrvatski prognanici u Austriji tada su uvidjeli da neće biti tako brzog povratka u Domovinu te su bili prisiljeni razmišljati o stvaranju egzistencije u izbjeglištvu. Većina je tražila mogućnost odlaska u prekomorske zemlje, Sjevernu i Južnu Ameriku i Australiju.

U međuvremene, pored okupljanja na misnim slavljinama u improviziranoj crkvi u Lageru, sada je živnuo i rad dvaju društava koja su bila osnovana još u ljeto 1945. godine, Hrvatskog kulturnog prognaničkog društva Lisinski i Hrvatskog emigrantskog športskog kluba Velebit, koje je nakon nekoliko godina promijenilo ime u Croatia, Beogradu je zasmetalo što hrvatski prognanici igraju pod hrvatskim imenom s lokalnim klubovima, pa su kod britanskih okupacionih vlasti zatražili njegovo ukidanje. Kako bi to izbjegli, voditelji kluba su prihvatili dobronamjernu sugestiju jednog mladog britanskog nastavnika, zaljubljenika u nogomet, te promijenili naziv kluba u FC Young Boys. Promijenili su i službeni pozdrav kluba "Za dom Spremni" (*znajući da mržnja na stari hrvatski pozdrav ZA DOM SPREMNI datira u jugoslavenstvu i ljubiteljima Jugoslavije, mo. Otporaš.*) u ironični "Himalaja Jim". Ipak zadržali su hrvatski grb i hrvatske boje na dresovima.

Potkraj 1950. u Lageru se već raspravljalo o potrebi simboličkog odlaska na Bleiburško polje, usprkos zabrani koju su nametnule britanske okupacione vlasti. U tome se istaknuo trojac – dr. Dragutin Zudengo, Nikola, Nikica Martinović (*je prvi s desna koji lijevu ruku drži na traku crven, bijeli, plavi, mo. Otporaš.*) i Franjo Vranjković. Dr. Zudengo bio je istaknuti HSS-ovac iz Senja, (*Kako se na prikazanoj slici prvi dio moglo vidjeti da se je dr. Zudengo sastao u Barceloni s generalom Drinjaninom, što je još jedan više o tome znak da general Luburić nije bio zaražen stranačkim, nego jedan hrvatski general kojeg je vojni komandant zadužio da se bori za oslobođenu Hrvatsku, mo, Otporaš.*) a za vrijeme koalicijske vlade u kraljevini Jugoslaviji radio je u beogradskom ministarstvu policije. U NDH je služio kao poručnik, uglavnom u propagandnim sekcijama Hrvatskih Oružanih Snaga, HOS. Nakon 1945. godine završio je u logoru u austrijskom gradu Lienzu gdje je izdavao list "Vidici", a kasnije u Klagenfurtu list "Plamen". Koncem pedesetih godina odselio je u SAD gdje je bio profesor na Le Moyne College u Siracusi te član Hrvatsko-američke Akademije.

IZVIŠTANJE U BLEIBURGU.

Ova slika prikazuje Hrvate koji promatraju sigurnost prelaza preko puta do bleiburškog polja gdje se nalaze grobovi hrvatskih vojnika na koje žele položiti vijence. Saveznička vojska je po nalogu Beograda patrolirala i nadgledala svaki pokret Hrvata koji su se nalazili u toj blizini. Mile Boban, Otporaš.

Dr. Zudengo predložio je da se Stjepana Mauera, inače zubara u Lageru, kao plućnog bolesnika pošalje na tobožnje liječenje u Bleiburg, a zapravo s pravom svrhom da izvidi stanje na Bleiburškom polju. Već nakon nekoliko dana provedenih u Bleiburgu Stjepan Mauer je uspostavio dobre kontakte s domaćim

stanovništvom i saznao da na mjesnom groblju u Unter-Loibachu, u samoj blizini Bleiburškog polja, postoji grobnica u kojoj je pokopano 16 hrvatskih vojnika. Ovi su bili pobijeni prilikom samog povlačenja partizana te su ih mještani potom pokopali na mjesnom groblju. Stjepan Mauer je susreo mještanku slovenskog podrijetla, Helenu Kosmatsch, na njenom kućnom pragu, pred njenim oćima, partizani zaklali jednog od tih hrvatskih vojnika. Taj događaj, kao i činjenica da su njena dva sina kao pripadnici Wehrmachta nestala u ratnom vihoru na istom bojištu, nju je ponukalo da vodi brigu o grobu hrvatskih vojnika na groblju u Unter-Loibachu. (*Imao sam priliku upoznati tu gospođicu Helenu Kosmatsch kada sam po prvi puta iz Pariza došao posjetiti to groblje hrvatskih vojnika na Bleiburgu u kolovozu 1968. godine. Ta gospođica Helena Kosmatsch je svoje oće oćevidne prijetnje oće pokolju i ubijanju hrvatskih vojnika, tu pred njezinom kućom, jer joj je kućna odmah uz tik groblja, isprićala i preprićala na stotine puta raznim Hrvatima i hrvatskim skupinama, tako je i meni ponovila, Bog dragi zna po koliko puta te iste prijetnje. M.o. Otporaš.*)

(Priložena slika je iz kolovoza 1968. godine kada sam namjerno iz Pariza išao posjetiti Bleiburško groblje. Slika je mutna ali se može prepoznati šest grobova što predstavlja šesto tisućina pobijenih Hrvata, vojske i civila. Na slici se vidi i Mile Boban.)

Tada su tu u tom groblju bile pet grobnica sa križem na svakoj grobnici a na vrh svakog križa je bila zataknuta vojna kaciga hrvatskog vojnika. Uslikao sam se tu na jednoj od tih grobnica. Sliku imam pred sobom, ali nije najjasnija jer je u boji, ali se jasno vide grobnice, križevi i šlemovi. Mo. Otporaš.)

Također, u svrhu izvićanja situacije u Bleiburgu i na Bleiburškom polju, organizirana je nogometna utakmica između FC Young Boysa i lokalnog nogometnog kluba iz Bleiburga. Kad se prikupilo dovoljno podataka, pala je odluka – Bleiburško polje posjetiti će se, usprkos svim zabranama i prijetnjama sankcijama, za blagdan Svih svetih 1951. godine.

PRVE KOMEMORACIJE U BLEIBURGU

Grupa hrvatskih izbjeglica, na blagdan Svih svetih 1951. godine uputila se iz Klagenfurta prema Bleiburgu. Kako su unaprijed isplanirali, trojica su u ranim jutarnjim satima krenula prema groblju u Unter-Loibachu, a šestorica nešto kasnije prema Bleiburškom polju. Svi su oni, osim jednoga, u Bleiburgu već bili u svibnju 1945., kao sudionici i oćevidci poćetka tog prešurivanja i najvećeg zloćina nad hrvatskim narodom u njegovoj cijelokupnoj povijesti.

PRVI VIJENAC NA GROBLJU

Prvi posjet groblju u Unter Loibachu

Ante Mikrut, Nikica Martinović i Franjo Vranjković na Sve svete 1951. godine. “DRINA” br. 1-2 1953, strana 17,18,19.

Prva trojka koja je krenula prema groblju u Unter-Loibach-u činili su Ante Mikrut, Nikica Martinović i Franjo Vranjković.

– Ante Mikrut rođen je 11. lipnja 1920. godine u Osijeku. Iz Austrije je protjeran 1960. godine u Englesku, gdje je i umro 1996. godine.

– Nikica Martinović rođen je 7 travnja 1912. godine pokraj Brčkog u današnjoj BiH. Ostao je živjeti u Austriji, a Udbin agent i plaćenik Milan Dorić ubio ga je u veljači 1975. godine u Klagenfurtu.

– Franjo Vranjković je rođen 29 kolovoza 1921. godine pokraj Čitluka u današnjoj BiH. Sredinom 50-tih iselio se je u SAD, gdje je umro 2010. Njih su trojica tom prilikom, po dolasku u Unter-Loibach na grob hrvatskih vojnika, položili prvi vijenac. Sa sobom su ponijeli vojnički šljem kojeg su postavili na već postojeći križ, kao i pored groba staklenu ploču s nadpisom:

**SVIM PALIM I NEZNANIM BORCIMA ZA HRVATSKU NEZAVISNOST
ZA SPOMEN TEŠKE I NEZABORAVNE TRAGEDIJE KOD BLEIBURGA
PODIGLI SU OVAJ KRIŽ U ZNAK VANJSKE PAŽNJE
NJIHOVI BOŽJOM POMOĆI PREŽIVJELI SUBORCI.**

Druga grupa hrvatskih izbjeglica produžila je do samog Bleiburškog polja. Tu šestorku činili su: Mirko Kara i , Petar Hrsti , Ante Ma inkovi , Josip aki , Halil Dedi i Ante Samovojska. Od tamo prona enog, još iz svibnja 1945. zaostalog oružja hrvatske vojske, na inili su križ te prisegnuli kako e svake godine u isto vrijeme dolaziti u Bleiburg i astno uvati uspomenu na pomorene hrvatske žrtve. Svoje su se prisege zaista i držali a ve ina je njih upravo iz tog razloga ostala živjeti u Austriji, odnosno u Klagenfurtu.

– Mirko Kara i , ro en 7 listopada 1921. godine u mjestu Zborište pokraj Bosanskog Broda, nakon što je preživio Bleiburšku tragediju, ostao je živjeti u Klagenfurtu. Umro je krajem 2011. godine.

– Josip aki , ro en 9 prosinca 1922. godine u epinu pokraj Osijeka, tako er je nastavio živjeti u Klagenfurtu gdje je i umro po etkom 2012. godine.

– Halil Dedi , ro en 1920. u BiH, a Austriju je samovoljno napustio 1955. godine i otišao živjeti u Englesku.

– Petar Hrsti , ro en 20 srpnja 1923. godine u Ljubuškom, ostao je živjeti u Austriji, a umro je 5 lipnja 2007. u Klagenfurtu.

– Ante Ma inkovi , ro en 17 sije nja 1928. godine u mjestu Bukovica pokraj Banja Luke, tako er je ostao živjeti u Austriji, a umro je 19. velja e 2006. godine u Klagenfurtu.

– Ante **Smmovojska**, ro en 7 sije nja 1930. godine u Dugoj Resi, jedini me u njima nije bio u svibnju 1945. godine na Bleiburškom polju. On je 1948. pobjegao iz Jugoslavije u Austriju odakle je 1958. godine izru en Jugoslaviji. Nakon dvanaestogodišnje robije ponovno je pobjegao i trajno se nastanio u Švedskoj.

*(Ovim Hrvatima, nazivimo ih “**HRVATSKIM PIONIRIMA HODO AŠ A NA BLEIBURG**”, treba odati doživotno priznanje. Oni su ti koji su po eli pripreme **SVIH ODO AŠ A NA BLEIBURG**. Bilo bi nepošteno Hodo astiti na Bleiburg, sje ati se svih muka, boli, stradanja i pokolja hrvatske vojske i civila a u isto vrijeme se ne sjetiti ovih “**HRVATSKIH PIONIRA**”. Otporaš.)*

PRVA KOMEMORACIJA U BLEIBURGU

Sljedeće, 1952. godine, također za blagdana Svih svetih, organiziran je prvi masovniji pohod Bleiburgu. Slika iz "DRINE" br. 1-2, 1953, strana 19. Otporaš.

Sljedeće, 1952. godine, upravo na dan Svih sveti, organiziran je masovni pohod u Bleiburg. Glavni organizator bio je Franjo Vranjković. Njegov pomoćnik, Ante Mikrut taj događaj je opisao u emigrantskom časopisu "DRINA" (br. 1-2, 1953. strana 17,18,19 i 20) članak je podug sa tri (3) slike, prva Križ i na vrh Križa vojni kaciaga HOS-a sa hrvatskim grbo, druga slika je skupina Hrvata s velikim vjencem i hrvatskom trobijnicom, treća slika je Bleiburško polje sa strijelicom gdje se na toj poljani nalazi to hrvatsko groblje. Ja u samo sažeto i ukratko ovdje iznijeti dio tog opisa kojeg je potpisao "ZA POGlavNIKA I DOM SPREMNI!" Izvjestitelj "DRINE" Turkim Etna v.r., Na granici prosinca 1952. Ako se čitatelji budu zanimali za cijeli opis ovog članka, na njihovu želju sam spreman u cijelosti prinijeti ovdje taj članak. Otporaš:

"Danas je Svih svetih 1952. godine. Na groblju u Klagenfurtu našli su se Hrvati iz cijele pokrajine. Određeno je zbornom mjesto: Crkva u Bleiburgu. S mojom grupom idem željeznicom. Susrećemo grupice od pet i sedam ljudi. Pravimo se da se ne poznamo, nitko ne govori, svatko je pod dojmom događaja. Pojedine grupe idu iznajmljenim kamionima, autima, a neke na dvokolicama. U sedam sati nalazimo se već u Bleiburgu i grupe se već polako okupljaju na zbornom mjestu. Grudi nam se šire od ponosa, jer vidimo da nas nisu sve pobili i, prije svega, da u preživjelima nisu ubili duh. Mogla je biti mučnica i na prijevaru pobijena hrvatska vojska, ali niti nevjera Zapada niti srbokomunisti koji noževi nisu mogli ubiti duh slobode i državnosti. Kada smo izlazili iz Crkve duboko smo bilo osvjedočeni da je bezuvjetno moralo doći i do ovog dana i nestalo je one nevoljkosti koju smo još nošas osjećali. Na Bleiburškom polju su pali mnogi naši drugovi. Mi preživjeli obnavljamo im vjernost. Kada to ne bismo činili, izdali bi ideale zbog kojih su oni pobijeni. Nakon toga idemo prema Bleiburškom polju. Ono još i danas stoji neobrađeno. Čitave prošle godine nitko se uopće nije smio ni približiti, ali niti su ga seljaci htjeli obrađivati zbog pokolja koji su se na njemu dogodili. Nismo mi zaboravili Bleiburg niti prijašnjih godina, ali su tadašnje prilike onemogućavale svaki pristup. Niti austrijske vlasti, niti saveznici povjerenstva nisu dopuštali da se ođasta i da se dira u crnu legendu Bleiburga."

(Potrebno je za današnje prilike i naša hrvatska nova naraštaja re i rije /dvije o ovom opisu sada pok. Ante Mikruta kojeg je on napisao ima tome više od šest desetlje a. I ja u re i moje mišljenje, bez ustru avanja. Izvu i u neke neizre ene ideje iz ovog opisa i na iste dati moje mišljenje.

1. Ova grupa svijestnih Hrvata je izabrala Crkvu u Bleiburgu kao zbornu mjesto. Oni su to napravili zato kako bi britanskim i savezni kim okupacionim vlastima prikrili pravu namjeru da i u Hodo astiti na Bleiburško polje i pokloniti se pepelu hrvatske poklane vojske i civila.

2. Susre u se grupice...i prave se da se ne poznaju... Kakova je to ežnja i ljubav bila tih Hrvata, koji su bili vojni ki kontrolirani tim savezni kim okupacionim vlastima, potpomognuti i ohrabljani beogradskom i jugoslavenskom pomo i i suradnjom, oti u na Bleiburg, uz rizik svih progona i nezgoda, odati po ast svojim ratnim drugovima, vojnicima i civilima, pomoliti se i na licu mjesta prisegnuti da e to povanljati svake godine.

3. Mi preživjeli odajemo im vjernost. Kada to ne bismo inili, izdali bi ideale zbog kojih su oni pobijeni...Ti Hrvati su to inili tada i njih je na to gonila njihova ljubav prema pobijenim Hrvatima i Hrvatima, ženama, majkama i djeci. A klike ih još danas ima, bez ikakova straha da hodu na Hodo aš e na Bleiburg, da samo kimnu glavom, mahnu rukom kao da ih se to uop e ništa ne ti e. Dali je takav postupak odraz poštovanja prema mrtvima?, dali je taj postupak odraz mržnje prema mrtvima?, dali je taj postupak odraz prezira prema mrtvima?, ili je taj postupak odgoj prošlosti, tj. Titinih škola i onih koji su do ju er bili VRH politi ke elite vlade RH koja je prije nekoliko godina ukinula Pokroviteljstvo Hodo aš a u Bleiburg?

4. Ja sam u prošlom opisu br. 3 stavio sliku grobla u Bleiburgu iz godine 1968. Slika je sli na ovom gore opisu. Jasno se na njoj moglo vidjeti neobra eno Bleiburško polje, što je i Ante Mikrut rekao u svoje opisu.

5. I ove godine u svibnju mjeseci 2015. Hrvati sa sjeveroameri kog kontinenta ve pripremaju skupno Hodo aš e u Bleiburg. Ako je netko zainteresiran, može se meni javiti svojim komentarom ovdje, pa emo ostalo srediti putem privatnog sandu i a. Otporaš.)

Ovaj doga aj ozna io je po etak stalnog i organiziranog dolaska hrvatskih izbjeglica za blagdan Svih svetih u Bleiburg, odnosno na groblje u Unter-Loibach-u, gdje bi položili cvije e i pomolili se. Na samom Bleiburškom polju nisu se mogli duže zadržavati zbog rigoroznih ograni enja koje su nametnule britanske okupacione vlsti i austrijska policija.

UKLJU IVANJE VILIMA CECELJE

Crkva i katoli ke organizacije bile su stožerni imbenik u o uvanja Hrvata u iseljeništvu, pa tako i hrvatskih prognanika u Austriji. No, najdublji je trag svojim radom me u hrvatskim iseljenicima ostavio vl . Vilim Cecelja. Po etkom travnja 1953., pod vodstvom vl . Cecelje, organiziran je Katilo ki kongres s prvim duhovnim vježbama za Hrvate katolike u izbjeglištvu. U pripremi kongresa sudjelovali su Franjo Vranjkovi kao predstavnik Kongresa u Klagenfurtu i Ante Mikrut kao predsjednik Hrvatske katoli ke mladeži u Klagenfurtu. U nedjelju 5 travnja 1953., u popodnevnim satima, vl . Cecelja je prvi put posjetio grobove hrvatskih vojnika u Unter-Loibach-u i Bleiurško polje te odlu io da e iste godine na blagdan Svih svetih održati misu za hrvatske pokojnike u mjesnoj crkvi.

Vilim Cecelja ro en je 24 travnja 1909, godine na Golubarovom bregu u Svetom Iliji, kotara Varaždin. Pu ku školu je završio u Svetom Iliji, a nakon položene velike mature na Nadbiskupskoj klasi noj gimnaziji na Šalati u Zagrebu upisao se je 15 studenog 1932. u Katoli ki bogoslovni fakultet. Za sve enika je u lipnju 1932. (*tri mjeseca prije Velebitskog ustanka, mo.*) zaredio ondašnji nadbiskup zagreba ki dr. Antun Bauer, u jeku diktature Aleksandra Kara or evi a. Nakon uspostave NDH, Vatikan je vojnim vikarom u novoj državi imenovao zagreba kog nadbiskupa dr. Alojzija Stepinca, a on je bio opunomo en sam izabrati svoje zamjenike. Dekretom od 27. sije nja 1942. godine nadbiskup Stepinac svojim je zamjenicima imenovao vl . Stipu Vu eti a i vl . Vilima Cecelju. Vl . Cecelja tu je dužnost obnašao do 8. svibnja 1944. kada je, po zapovijedi nadbiskupa dra. Stepinca, otišao na novu zada u u Hrvatski vojno-odgovni ured u Be u. Vl . Vilim Cecelja posljednji je put bio u Hrvatskoj 23. ožujka 1945. kada je izvijestio nadbiskupa Stepinca o radu u Be u. Jedna od inkriminacija nadbiskupu dru. Alijziju Stepincu na su enju 1946. godine bila je upravo njegovo poznanstvo i suradnja s vl . Vilimom Ceceljom. Me utim, nadbiskup Stepinac je o njemu ponosno posvijedo io na komunisti kom sudu i komunisti kom javnom tužitelju Jakovu Blaževi u u Zagrebu 1946. godine:

“Poznam Cecelju kao čestitog svećenika i ne mogu prigovoriti niti jedne riječi. Što novine pišu o njemu ne može biti mjerodavno pred sudom. On je svećenik neokaljanog života, pošten i pravi čovjek. Da su svi ljudi bili kao Cecelja ne bi nikome ni vlasnik glave pala.” Predhodno je američki obavještajni ured CIC, pod pritiskom beogradskih komunističkih vlasti, 16 listopada 1945. uhitio vl. Cecelju i internirao ga u logor za ratne zločince u Glasenbach-u kraj Salzburga. Nakon skoro dvogodišnje istrage, kada su se predstavnici američkih okupacijskih vlasti napokon uvjerali da su sve optužbe neutemeljene, vl. Cecelja je 20. svibnja 1947. godine pušten na slobodu. Međutim, zatvor je ozbiljno narušio njegovo zdravlje tako da je pune tri sljedeće godine proveo u samostanu časnih sestara oporavljajući se od teške bolesti pluća. U studenom 1948. godine vatikanski delegat za hrvatsku inozemnu postavu msgr. Jure Jogodić imenovao je vl. Vilima Cecelju dušobrižnikom hrvatskih izbjeglica u Scherdingu kod Linza. Godine 1950. vl. Cecelja je preuzeo dušobrižništvo za Hrvate u Salzburgu, gdje je i osnovao hrvatski ogranak Caritasa za Austriju – Caritas Croata.

Vl. dr. Vladimir Vince, glavni ravnatelj za djelo pastve među iseljenom Hrvatskom, i vl. Vili Cecelja bili su 6. listopada 1966. na audijenciji kod pape Pavla VI. i s njim razgovarali o problemima hrvatske pastve izvan domovine, poglavito o tome kako zaštititi hrvatske iseljenike svećenike od progona koje je provodio Beograd. Papa im je tom prigodom podijelio apostolski blagoslov, a preko njih svim dušobrižnicima i misionarima, vjernicima i svoj iseljenici koji su izbjegli iz Hrvatske suradnja vl. Vilima Cecelje s preživjelim hrvatskim izbjeglicama u južnoj Austriji i opća podrška Vatikana njegovu djelovanju, označavaju su novo razdoblje u radu na oživljavanju uspomene na žrtve Bleiburške tragedije.